

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Pr-8649/2020-76

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski radni sud u Zagrebu, po sutkinji Nikolini Labuhar Bazina, u pravnoj stvari tužitelja Marinka Vidovića iz Zagreba, Ljubuška 40c, OIB: 63218225257, zastupanog po punomoćniku Mirku Kovaču, odvjetniku u Zagrebu, protiv tužene Republike Hrvatske, za Ministarstvo pravosuđa, uprave i digitalne transformacije, OIB: 52634238587, zastupane po Općinskom građanskom državnom odvjetništvu u Zagrebu, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 11. rujna 2026., u prisutnosti tužitelja osobno, punomoćnika tužitelja i zastupnice po zakonu tužene, 22. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja Marinka Vidovića koji glasi:
"Nalaže se tuženiku REPUBLIKA HRVATSKA, Ministarstvo pravosuđa i uprave, OIB: 52634238587, da tužitelju MARINKU VIDOVIĆU, OIB: 63218225257, Zagreb, Ljubuška 40c., na ime razlike plaće isplati ukupan iznos od 192,97 EUR bruto zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na iznos od:

- 4,46 EUR od 16. rujna 2015. godine izuzev zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak,
- 8,52 EUR od 16. listopada 2015. godine izuzev zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak,
- 12,78 EUR od 16. studenog 2015. godine izuzev zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak,
- 6,70 EUR od 16. prosinca 2015. godine izuzev zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak,
- 2,04 EUR od 16. siječnja 2016. godine izuzev zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak,
- 2,24 EUR od 16. veljače 2016. godine izuzev zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak,
- 4,48 EUR od 16. ožujka 2016. godine izuzev zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak,
- 2,05 EUR od 16. travnja 2016. godine izuzev zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak,
- 15,69 EUR od 16. svibnja 2016. godine izuzev zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak,

- 4,28 EUR od 16. lipnja 2016. godine izuzev zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak,
- 10,70 EUR od 16. srpnja 2016. godine izuzev zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak,
- 6,73 EUR od 16. kolovoza 2016. godine izuzev zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak,
- 6,14 EUR od 16. rujna 2016. godine izuzev zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak,
- 4,28 EUR od 16. listopada 2016. godine izuzev zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak,
- 6,73 EUR od 16. studenog 2016. godine izuzev zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak,
- 2,14 EUR od 16. prosinca 2016. godine izuzev zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak,
- 2,14 EUR od 16. siječnja 2017. godine izuzev zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak,
- 2,19 EUR od 16. veljače 2017. godine izuzev zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak,
- 2,41 EUR od 16. ožujka 2017. godine izuzev zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak,
- 2,10 EUR od 16. travnja 2017. godine izuzev zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak,
- 4,19 EUR od 16. lipnja 2017. godine izuzev zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak,
- 2,19 EUR od 16. srpnja 2017. godine izuzev zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak,
- 4,59 EUR od 16. kolovoza 2017. godine izuzev zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak,
- 4,47 EUR od 16. studenog 2017. godine izuzev zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak,
- 4,56 EUR od 16. prosinca 2017. godine izuzev zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak,
- 4,78 EUR od 16. siječnja 2018. godine izuzev zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak,
- 4,38 EUR od 16. veljače 2018. godine izuzev zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak,
- 7,56 EUR od 16. ožujka 2018. godine izuzev zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak,
- 4,58 EUR od 16. travnja 2018. godine izuzev zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak,
- 4,80 EUR od 16. svibnja 2018. godine izuzev zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak,
- 4,80 EUR od 16. srpnja 2018. godine izuzev zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak,
- 4,58 EUR od 16. kolovoza 2018. godine izuzev zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak,
- 2,19 EUR od 16. rujna 2018. godine izuzev zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak,
- 2,52 EUR od 16. listopada 2018. godine izuzev zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak,

- 2,29 EUR od 16. prosinca 2018. godine izuzev zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak,
- 4,80 EUR od 16. siječnja 2019. godine izuzev zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak,
- 9,07 EUR od 16. veljače 2019. godine izuzev zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak,
- 7,82 EUR od 16. ožujka 2019. godine izuzev zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak,

po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunata za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 01. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, te da plati trošak parničnog postupka zajedno sa zakonskom zateznom kamatom prema navedenoj stopi koje teku od presuđenja pa do isplate, a sve u roku od 15 dana."

II. Svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je zaposlenik Ministarstva pravosuđa, Uprave za zatvorski sustav te je rješenjem raspoređen na rad u Zatvorsku bolnicu, na radnom mjestu pravosudnog policajca. Tužitelj, kao službenik, u Zatvorskoj bolnici obavlja poslove osiguranja. Njegovo radno vrijeme organizirano je na način da radi u smjenama po 8 sati, koliko traje jedna smjena i u turnusu po 12 sati, koliko traje turnus, odnosno na drugačiji način ukoliko dolazi do prekida ciklusa 12-24-12-48 sati, zbog promjene rasporeda rada. Zbog specifičnosti posla i nedostatka potrebnih kadrova, tužitelj svakodnevno u svome radu ne može konzumirati pravo na odmor (stanku) u trajanju od najmanje 30 minuta, odnosno 60 minuta kada radi u turnusu. Pravo na stanku utvrđeno je člankom 52. ranijeg Zakona o radu (NN 149/09) i člankom 73. sada važećeg Zakona o radu (NN 93/14), Kolektivnim ugovorima za državne službenike i namještenike koji su bili na snazi u utuženom razdoblju. Sukladno citiranim propisima, ako službenik ne može koristiti dnevni odmor, ima pravo da vrijeme dnevnog odmora (stanke) iskoristi kao slobodan dan. Poslodavac vodi evidenciju radnog vremena, dolaska i odlaska s posla te korištenja stanke. Prema vlastitoj evidenciji, u razdoblju od 24. srpnja 2014. do 24. srpnja 2019. tužitelj svaki radni dan nije koristio pauzu (stanku). U navedenom periodu, tužena nije tužitelju omogućila da vrijeme nekorisćenja pauze (stanke) iskoristi kao slobodne dane. Zbog toga što tužena nije tužitelju omogućila korištenje pauze (stanke) za vrijeme rada u utuženom razdoblju, došlo je do povrede prava tužitelja iz radnog odnosa, jer je tužitelj za vrijeme pauze trebao odmarati, a ne raditi. Kako tužitelju od strane tuženika nije omogućeno ostvarenje zakonskog prava na pauzu (stanku), a kako se vrijeme provedeno na pauzi (stanci) ubraja u radno vrijeme, to se tužena, tužiteljevim radom neosnovano obogatila (jer je tužitelj radio u vrijeme kada je trebao koristiti pauzu) te mu je dužna nadoknaditi vrijednost tako odrađenih sati rada. Nadalje, tužitelj navodi da se radi mirnog rješenja spora, tužitelj sukladno odredbama ZPP-a, obratio nadležnom državnom odvjetništvu sa zahtjevom za mirno rješenje spora, ali na isti nije odgovoreno.

2. Podneskom od 26. veljače 2026. tužitelj je konačno uredio tužbeni zahtjev tako da potražuje iznos od 192,97 EUR-a bruto s pripadajućom zateznom kamatom za razdoblje od kolovoza 2015. do veljače 2019.

3. U odgovoru na tužbu tužena osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti. Tijekom postupka tužena je navela da je netočno da poslodavac tužitelju u utuženom razdoblju nije omogućio korištenje prava na dnevni odmor (stanku) te da se tužitelj u navedenom razdoblju nije pritužio poslodavcu radi kršenja prava na dnevni odmor. Tužena vodi evidenciju radnog vremena u skladu s Kolektivnim ugovorom i Pravilnikom o sadržaju i načinu vođenja evidencije o radnicima te nije bila u obvezi voditi evidenciju o korištenju dnevnog odmora, već samo općenitu evidenciju o početku i završetku dana. Tužena također osporava da tužena, u utuženom razdoblju, nije omogućila tužitelju da vrijeme stanke koju nije mogao koristiti, iskoristi kao slobodne dane. Tužitelj u utuženom razdoblju nije nikada zatražio korištenje slobodnih dana.

4. Tijekom postupka izvedeni su dokazi pregledom i čitanjem zahtjeva za mirno rješenje spora (str. 5-6 spisa), rješenja o rasporedu na radno mjesto od 15. listopada 2012. (str. 15-16 spisa), rješenja o rasporedu na radno mjesto od 31. prosinca 2013. (str. 17-18 spisa), rješenja o rasporedu na radno mjesto od 1. travnja 2015. (str. 19-21 spisa), rješenja o rasporedu na radno mjesto od 9. travnja 2018. (str. 22-24 spisa), dnevnih rasporeda rada koji su priloženi na CD-u (str. 45 spisa), obračunskih isprava za isplatu plaće-naknade plaće (str. 46-169 spisa), evidencije o radnom vremenu (str. 170-291 spisa), iskaza svjedoka Marija Solde koji je dan pred ovim sudom u postupku koji se vodio pod poslovnim brojem Pr-3276/2019 (str. 320-321 spisa), iskaza svjedoka Ivana Pandžića koji je dan u postupku koji se vodio pred ovim sudom pod poslovnim brojem Pr-3263/2019 (str. 309-310 spisa) te druge dokumentacije priložene u sudski spis, proveden je dokaz saslušanjem svjedoka Ratomira Šimunovića (str. 304-305 spisa), svjedoka Zlatana Tabakovića (str. 305-306 spisa), svjedoka Branka Beštaka (str. 614-615 spisa), svjedoka Branka Puce (str. 615-616 spisa), saslušan je tužitelj (str. 636-637 spisa), proveden je dokaz financijskim vještačenjem po stalnoj sudskoj vještakinji Danici Smojver (str. 339-344 spisa), dopunskim financijskim vještačenjem po stalnoj sudskoj vještakinji Danici Smojver (str. 586-590 spisa) i II. dopunskim financijskim vještačenjem po stalnoj sudskoj vještakinji Danici Smojver (str. 619-623 spisa).

5. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a cijeneći svaki dokaz za sebe i sve dokaze u njihovoj ukupnosti sukladno članku 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91., 91/92., 112/99., 129/00., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 96/08., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11. - službeni pročišćeni tekst, 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. i 146/25., dalje: ZPP), sud je utvrdio da tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan.

6. Predmet spora je zahtjev za isplatu novčane naknade na ime neiskorištenog dnevnog odmora (stanke). U činjeničnim navodima tužbe tužitelj tvrdi da je zaposlen na radnom mjestu pravosudnog policajca i da mu tužena zbog specifičnosti posla i nedostatka potrebnih kadrova, u spornom razdoblju nije omogućila korištenje dnevnog odmora (stanke).

7. Tijekom postupka saslušan je svjedok Ratimir Šimunović koji je u svom iskazu naveo da je u razdoblju od srpnja 2014. do srpnja 2019. radio kao pravosudni policajac

u zatvorskoj bolnici te da su on i tužitelj u jednakom statusu, s time da je on sindikalni povjerenik. Radio je s tužiteljem u istom odjelu i u istim smjenama u dijelu tog utuženog razdoblja, odnosno ponekad bi on koristio godišnji u različito vrijeme i slično pa tada nisu radili zajedno. U utuženom razdoblju nije bilo mogućnosti korištenja dnevnog odmora iz razloga što je prema sistematizaciji falilo 17 ljudi, ponekad je u smjenama trebalo biti po 8 ljudi, a bila bi samo 4 i fizički nije bilo mogućnosti da se osigura dnevni odmor. Kada se radi u turnusu radnici imaju pravo na odmor od jednog sata u svakom turnusu, a ako se radi osmosatno radno vrijeme, pravo na odmor je 30 minuta. Pravosudni policajci se bave i poslovima čuvanja zatvorenika u drugim ustanovama, npr. u bolnicama, ako su na liječenju i čuvaju ih jedan na jedan, dakle, jedan policajac na jednog zatvorenika i ne mogu zatvorenika ostaviti samog, pa sukladno tome niti koristiti ni bilo kakav odmor. Dežurni djelatnik ustanove vodi izvješće dežurnog i on svaki odlazak pravosudnog policajca mora evidentirati pa i ako ide na korištenje dnevnog odmora. Djelatnici na odjelu imaju knjigu dnevnog izvješća u koju se piše ako su otišli na korištenje dnevnog odmora. Ako u izvješću nije napisano, onda nije ni bilo korištenja dnevnog odmora. Zapovjednici su im u tom razdoblju bili Mario Soldo i Ivan Pandžić. Kada su tražili dnevni odmor, dežurni im je rekao da ne može pustiti jer nema dovoljan broj ljudi na raspolaganju. Zapovjednici koje je naveo rekli su da moraju skraćivati njihove prekovremene sate na temelju zapovjedi svojih zapovjednika. U to vrijeme dežurni su bili Tabaković Zlatan, Beštak Branko, Manjević Marija, Anušić Željko i Kljak Davor. Nije postojao pisani raspored u kojemu bi bio predviđen odmor, stanka. On nije vodio svoju evidenciju odlaska na odmore, ako je koristio neki odmor, to se mora vidjeti iz izvješća dežurnog.

8. Svjedok Zlatan Tabaković iskazao je da je od 1998. obavljao posao dežurnog pravosudne policije u Zatvorskoj bolnici te da poznaje tužitelja. On je u spornom razdoblju radio s tužiteljem u istim turnusima kao dežurni. U spornom razdoblju 2014.-2019., kao i danas, pravosudni policajci na dužnosti rijetko ili gotovo nikako koriste odmor, što je posljedica loše organizacije i manjka ljudi. Tako ni oni nisu gotovo nikada koristili taj odmor. Knjiga dežurnih je postojala do veljače 2019., nakon izvješća dežurnog piše se sve to u kompjutorski sustav i iz toga se može vidjeti kada je i tko koristio odmor. Sva radna mjesta tijekom službe moraju biti popunjena i ako djelatnik odlazi na dnevni odmor, mora ga neki drugi djelatnik mijenjati te u knjigu dežurnog mora biti upisano da je otišao djelatnik na dnevni odmor i tko ga mijenja. Ako to nije upisano, znači da djelatnik nije ni koristio dnevni odmor. Tužitelj je kao pravosudni policajac radio na radnom mjestu koje mora biti neprekidno popunjeno odnosno na odjelu sa zatvorenicima gdje ih je bilo 50-100 i jasno je da djelatnik mora biti tamo i ako ode, mora imati zamjenu. Ni kada je tužitelj odlazio na vanjsko osiguranje u bolnice zbog zatvorenika koji su se razboljeli i nalazili su se u bolnicama, također nije bilo moguće organizirati odmor. Isto tako ni u slučajevima preprate zatvorenika na sud. Tužitelj je koristio odmor dok je on bio dežurni samo u onim slučajevima kada je on to evidentirao, ako u nekim danima nije to upisao znači da nije koristio dnevni odmor. Od njega tužitelj nije zatražio korištenje slobodnih dana umjesto nekorisćenih stanki.

9. Svjedok Branko Beštak je iskazao da u utuženom razdoblju od 2014. do 2019., a i danas radi kao voditelj smjene na lokaciji Zatvorska bolnica Zagreb. Poznaje tužitelja kao radnog kolegu, a u utuženom razdoblju mu je bio i nadređeni rukovoditelj ako bi tužitelj radio u njegovoj smjeni. Radilo se u smjenama od 8 sati i u turnusima te u slučaju da se radilo u smjeni od 8 sati, radnici bi imali pravo na stanku u trajanju od 30 minuta, a ako bi radili u turnusima, na stanku u trajanju od 60 minuta. Tada i danas

imaju probleme s korištenjem stanke jer je ljudi malo, a posla puno. Korištenje stanke evidentiralo se u knjizi "izvješće dežurnog". Ako bi pravosudni policajac iskoristio pauzu u cijelosti određenog dana, tada bi on kao voditelj smjene ili neki drugi kolega koji je radio kao voditelj smjene u izvješće dežurnog evidentirao da je pravosudni policajac koristio stanku. U slučaju da je pravosudni policajac samo djelomično iskoristio stanku za taj dan, tada u izvješće dežurnog ne bi ništa evidentirali (npr. ne bi upisivali da je pravosudni policajac bio na pauzi 20 minuta od sveukupno 30 minuta). Na poseban upit pun. tužitelja da li je tužitelj u utuženom razdoblju imao mogućnost korištenja stanke, svjedok odgovara da se na prste jedne ruke mogu nabrojati dani kada bi tužitelj mogao iskoristiti stanku u punom trajanju. Kao što je naveo, tu su uvijek bili problemi jer su pravosudni policajci izražavali svoje negodovanje. Na poseban upit pun. tužitelja da li se u knjizi upisivao podatak od kada do kada je korištena stanka, svjedok odgovara da su se ti podatci upisivali u knjigu. Na poseban upit zastupnice po zakonu tužene da li je tužitelj tražio i koristio slobodne dane po osnovi neiskorištenih stanki, svjedok je odgovorio da koliko se sjeća tužitelj nije koristio slobodne dane po osnovi neiskorištenih stanki u utuženom razdoblju.

10. Svjedok Branko Puce iskazao je da je od 2020. u mirovini, a u razdoblju od 2014. do 2019. radio je u Zatvorskoj bolnici Zagreb na radnom mjestu dežurnog pravosudne policije. Tužitelj je bio njegov djelatnik, a on mu je bio nadređeni kada je bio u njegovoj smjeni. Korištenje stanki u utuženom razdoblju uvijek je bio problem, a pravosudni policajci u njegovoj smjeni bi vrlo rijetko koristili stanku ili uopće nisu išli. Ako bi koristili stanku, to bi bilo vrlo kratko, otprilike 15-20 minuta. Korištenje stanke se evidentiralo u knjizi dežurnih, kao i sve druge aktivnosti pravosudnih policajaca. On je vodio knjigu dežurnog na način da bi u knjigu upisao da je pravosudni policajac koristio stanku od 30 minuta, iako je toga dana koristio nešto kraću pauzu npr. ako je koristio stanku u trajanju od 27-28 minuta, dok u slučaju kada bi imao pravo na stanku od 1 sata jer je radio u turnusu, a koristio je pauzu u kraćem trajanju, u knjigu bi upisao vrijeme stvarnog korištenja pauze. Npr. ako bi pravosudni policajac imao pravo na stanku od 1 sata, a koristio je 30 minuta, on je upisao korištenje stanke od 30 minuta. Na poseban upit pun. tužitelja da li je tužitelj u utuženom razdoblju radio u turnusima ili smjenama, svjedok odgovara da se radilo u turnusima. Na poseban upit pun. tužitelja da li je tužitelj u utuženom razdoblju koristio slobodne dane po osnovi neiskorištenih stanki, svjedok je odgovorio da, koliko se sjeća, tužitelj nije koristio slobodne dane. Na upit zastupnice po zakonu tužene svjedoku da li je tužitelj tražio korištenje slobodnih dana po osnovi neiskorištenih pauza, svjedok odgovara da ne zna jer to nije bilo u njegovom djelokrugu posla. Zahtjev se podnosio načelniku odjela osiguranja. Dodao je da u tom razdoblju nije bilo šanse za korištenje slobodnih dana jer je kronično nedostajalo radnika.

11. Iz pročitano iskaza svjedoka Ivana Pandžića proizlazi da svjedok radi na radnom mjestu glavnog nadzornika pravosudne policije u zatvoru u Zagrebu, a prije je radio u zatvorskoj bolnici od 1. veljače 2018. do 9. prosinca 2020. Rad je bio organiziran u turnusima, a po potrebi službe i na drugačiji način. Postojala je mogućnost korištenja pauze, a on je upozoravao svoje dežurne da ukoliko ne postoji takva mogućnost, da ga o tome izvijeste i da to upišu u knjigu dežurnih. Nitko mu se od policajaca nije žalio da nije iskoristio pauzu, a tek kada su policajci podnijeli tužbu, dobio je takvu informaciju. Tijekom rada u turnusu policajcima je omogućen ručak na trošak zatvorske bolnice i koliko je njemu poznato, svi su to koristili. Ista je bila organizacija i za vrijeme blagdana, subotom i nedjeljom. Na odjelu su bila dva

službenika, a po planu osiguranja potrebno je da u svakom trenutku bude najmanje jedan službenik kako bi drugi mogao biti korišten za druge aktivnosti i zbog toga je postojala mogućnost da jedan ide na pauzu. Postojala je prostorija na 1. katu za pravosudnu policiju koja se mogla koristiti za dnevnu pauzu. Pauza za ručak bila je u ambulanti na I. odjelu, koristili su taj prostor za ručak. On nije neposredno nadzirao korištenje pauze, jer je za to bio nadležan dežurni službenik pravosudne policije zatvorske bolnice. Poslove koje je tužitelj u tom predmetu obavljao u utuženom razdoblju nije mogao ostavljati bez da obavijesti dežurnog. On je dežurnog upozoravao da počnu koristiti stanku već od 10:00 sati ujutro kako bi se mogli svi redovito izmijeniti. Tužitelj u tom predmetu nije mogao koristiti pauzu u trenutku kada je on to htio, ali mu je to moglo biti omogućeno po rasporedu dežurnog. Ne postoji nikakav akt kojim bi bio uređen raspored korištenja dnevne stanke. Pauza se koristi na način da se službenik javi dežurnom, ode npr. u Konzum i onda se vraća u prostorije bolnice i to je trajalo cca 10-tak minuta (otići u trgovinu i vratiti se). Nikada nije inzistirao na korištenju pauze od 30 minuta. Pauza je trajala sigurno 30 minuta. Tužitelj u tom predmetu je radio i u turnusu. Ako je službenik otišao na pauzu, to se nigdje nije unosilo. Ako je osoba radila od 7 do 15 sati i išla je u vanjsku bolnicu, korištenje pauze je kontrolirao dežurni motorolom. U noćnom turnusu pauza se koristila kada je god službenik to htio, s obzirom da su stalno bila dvojica, a odjeli se po noći zaključavaju i otključavaju se samo po pozivu. Noćna pauza se koristila tako da se dežurnom javilo da se ide na pauzu i to nije nigdje evidentirano.

12. Iz pročitano iskaza svjedoka Marija Solde proizlazi da je svjedok u utuženom razdoblju sve do 1. veljače 2018. bio voditelj Odjela osiguranja u Zatvorskoj bolnici. Radno vrijeme u Zatvorskoj bolnici je bilo organizirano u turnusima po 12 sati i to od 7,00 do 19,00 te od 19,00 do 7,00. Ponekad je neki službenik bio raspoređen na rad samo u jutarnjoj smjeni u trajanju od 8 sati. Svi službenici raspoređeni na rad u zatvorskoj bolnici su imali pravo na korištenje dnevnog odmora u trajanju od 60 minuta kako je to i propisano KU. U iznimnim situacijama službenici nisu bili u mogućnosti koristiti dnevni odmor kao npr. kod pratnje zatvorenika u neku vanjsku bolnicu, odnosno hospitalizacije zatvorenika u istu i to samo ako nisu imali u pričuvi slobodnog djelatnika. Tužitelj u tom predmetu je uglavnom radio na vanjskom osiguranju te je u utuženom razdoblju odlazio izvan zatvorske bolnice na radne aktivnosti. U službi u zatvorskoj bolnici su u jednom trenu donijeli odluku da dežurni smjene uvodi u dnevno izvješće koje je dužan voditi po propisima i evidenciju o korištenju dnevnog odmora za službenike iako evidenciju o korištenju dnevnog odmora po propisima nije bio dužan voditi. U dnevnom izvješću dežurni smjene je bio dužan unositi sve aktivnosti za sve poslove koje obavlja odjel osiguranja kao i određene incidente, dakle sva zbivanja koja su se dogodila u tekućem danu a koja su u nadležnosti odjela osiguranja. Službenik koji bi odlazio na dnevnu pauzu je bio dužan napraviti primopredaju službe na odjelu te bi se evidencija o primopredaji službe unosila u evidenciju dnevnog izvješća dežurnog na odjelu. Primopredaja znači da određeni službenik predaje službu drugom službeniku koji će odgovarati za vrijeme odsustva službenika na odjelu. Postoji inače i dnevni raspored rada u kojem je točno evidentirano koji službenik radi na kojem radnom mjestu. Kako je tužitelj u tom predmetu radio na vanjskom osiguranju koje se odvija u pokretu to isti nije bio dužan voditi evidenciju a o njegovom povlačenju odnosno puštanju na odmor odlučivao je dežurni koji je upućivao zamjenskog službenika te je dežurni isto konstatirao u svom izvješću. U Zatvorskoj bolnici postoji organizirana prostorija u kojoj službenici mogu koristiti dnevnu stanku. U utuženom razdoblju u zatvorskoj bolnici je uglavnom bio prisutan dovoljan broj službenika i to

poglavito u prvoj smjeni dok bi ponekad u noćnoj smjeni znalo biti manjka službenika. Može iskazati da je u utuženom razdoblju u zatvorskoj bolnici u odjelu osiguranja bilo raspoređen manji broj službenika nego što je propisano po sistematizaciji. Izričito je iskazao da je tužitelj u tom predmetu u utuženom razdoblju imao pravo na korištenje dnevnog odmora a koji je koristio u 90-95 % slučajeva. Ovo može iskazati iz razloga što je tužitelja u tom predmetu često viđao za vrijeme radnog vremena. Bilo je situacija kada bi ga dežurni smjene obavijestio da poneki službenik ne može koristiti dnevnu stanku a u tom slučaju bi se tom službeniku ta situacija na neki način kompenzirala. Još je napomenuo da je kolektivnim ugovorom točno određeno u kojem vremenskom periodu za vrijeme smjene službenik može koristiti dnevnu stanku.

13. Tužitelj Marinko Vidović je iskazao da je u utuženom razdoblju od srpnja 2014. do srpnja 2019. radio kao pravosudni policajac u Zatvorskoj bolnici u Zagrebu, a sada je već 2 godine u mirovini. U utuženom razdoblju je u pravilu radio u turnusima 12-24, 12-48 i u tom slučaju imao bi pravo na stanku u trajanju od 60 minuta. Iznimno, radio je u smjenama (npr. prve smjene ili noćne) i u tom slučaju imao bi pravo na stanku u trajanju od 30 minuta. On i ostale kolege su vrlo rijetko koristili pauzu, a iznimno bi stigli izaći npr. na 15 minuta da kupe gablec. Korištenje stanke treba se evidentirati u knjizi izvještaja koju vodi dežurni smjene. Međutim, poznato mu je da su dežurni smjene u tu knjigu upisivali podatke da su oni koristili stanke u dane kada nisu koristili odnosno unosili su neistinite podatke. On nije koristio slobodne dane po osnovi neiskorištenih stanki. Kada kaže da je rijetko koristio stanku, to bi značilo da je koristio otprilike jednu stanku u mjesec dana.

14. Svjedoci Ratimir Šimunović, Zlatan Tabaković, Branko Beštak i Branko Puce te tužitelj, u dijelu iskaza u kojem sud istima vjeruje, suglasno su iskazali da su pravosudni policajci u Zatvorskoj bolnici u utuženom razdoblju vrlo rijetko koristili dnevni odmor, odnosno stanku zbog nedostatka radnika. Svjedoci Šimunović, Beštak i Puce te tužitelj suglasno su iskazali da je pravo na stanku iznosilo 60 minuta ako je radnik radio u turnusima, odnosno 30 minuta ako je radnik radio u smjenama. Svjedoci Šimunović i Tabaković suglasno su iskazali da se pri čuvanju zatvorenika u vanjskim bolnicama i pri preprati zatvorenika na sud nije mogla koristiti stanka. Također, svjedoci Šimunović, Tabaković, Beštak i Puce suglasno su iskazali da se korištenje stanke evidentiralo u knjizi dežurnih, odnosno izvješću dežurnog, dok su svjedoci Šimunović i Tabaković dodatno naveli da stanka nije korištena ako u knjigu nije upisano da je korištena. Nadalje, Tabaković, Beštak, Puce i tužitelj suglasno su iskazali da tužitelj nije koristio slobodne dane po osnovi neiskorištenih stanki. Svjedoci nisu suglasno iskazivali o načinu evidentiranja stanki, pa je sud, na temelju iskaza svjedoka Beštaka i Puce te tužitelja, mišljenja da tužena nije jednoobrazno vodila evidenciju. Dodatno, tužitelj je u djelu iskaza, kojem sud vjeruje, naveo da su se u evidencije unosili i netočni podaci. Pročitani iskazi svjedoka Ivana Pandžića i Marija Solde, dani u istovrsnim predmetima, cijenjeni su samo u dijelu o općenitoj organizaciji rada u Zatvorskoj bolnici, s obzirom na to da se njihovi konkretni navodi o korištenju stanki odnose na tužitelja u tom predmetu. Sud vjeruje iskazima svjedoka Pandžića i Solde u dijelu u kojem su suglasno svjedočili s tužiteljem te svjedocima Šimunovićem, Tabakovićem, Beštakom i Puce. Sud ne vjeruje njihovim iskazima u dijelu u kojem su naveli da je bilo dovoljno zaposlenika te da je postojala mogućnost korištenja dnevnog odmora, budući da su ti navodi protivni suglasnim iskazima svjedoka Šimunovića, Tabakovića, Beštaka i Puce te tužitelja, a i sam svjedok Soldo naveo je da je u odjelu osiguranja bilo raspoređeno manje službenika nego što je propisano sistematizacijom.

15. Po mišljenju ovog suda, pitanje prava na naknadu zbog nekorištenja stanke je pravno pitanje koje valja cijeliti kroz odredbe Zakona o radu („Narodne novine“ broj 93/14., 127/17., 98/19., dalje: ZR) i odredbe Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike („Narodne novine“ broj 104/13., 104/13., 150/13., 153/13., 71/16., 123/16., dalje: KU/13) i Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike („Narodne novine“ broj 112/17., 12/18., 2/19., dalje: KU/17).

16. Prema odredbama članka 73. stavka 1. i 5. ZR-a, radnik koji radi najmanje šest sati dnevno, ima svakoga radnog dana pravo na odmor (stanku) od najmanje trideset minuta, osim ako posebnim zakonom nije drukčije određeno, a ako posebna narav posla ne omogućuje prekid rada radi korištenja odmora iz stavka 1. ovoga članka, kolektivnim ugovorom, sporazumom sklopljenim između radničkog vijeća i poslodavca ili ugovorom o radu uredit će se vrijeme i način korištena ovoga odmora. Prema članku 73. stavku 4. ZR-a, vrijeme odmora (stanke) ubraja se u radno vrijeme.

17. Prema odredbi članka 10. KU/13, a istu odredbu sadrži i članak 10. KU/17, službenik i namještenik koji radi puno radno vrijeme ima svakoga radnog dana pravo na odmor (stanku) od 30 minuta, a koristi ga u skladu s rasporedom koji utvrdi čelnik državnog tijela ili osoba koju on ovlasti, a službenik i namještenik koji radi u turnusima od 12 sati ima pravo na odmor u trajanju od 60 minuta ili dva puta po 30 minuta, u skladu s naravi i potrebama posla, time da se vrijeme odmora ubraja u radno vrijeme.

18. Prema odredbama članka 89. stavka 1. ZR-a, ako posebnim propisom nije drukčije uređeno, poslodavac može za punoljetne radnike urediti iznimke od primjene odredbi o trajanju rada noćnog radnika, dnevnom i tjednom odmoru, pod uvjetom da je radniku osiguran zamjenski odmor.

19. Prema članku 48. KU/13, a istu odredbu sadrži i članak 42. KU/17, ako službenik i namještenik radi na poslovima čija priroda rada ne dozvoljava prekid rada, pa iz tih razloga ne može koristiti dnevni odmor (stanku), ima pravo tražiti da vrijeme dnevnog odmora (stanke) iskoristi kao slobodne dane.

20. U smislu odredbi članka 89. stavka 1. ZR-a, te članka 48. KU/13 i 42. KU/17, zbog nemogućnosti korištenja stanke, po mišljenju ovog suda, službenik ima primarno pravo zahtijevati da vrijeme neiskorištenog dnevnog odmora (stanke) iskoristi kao slobodne dane (tako i u odluci Županijskog suda u Velikoj Gorici od 18. siječnja 2024., poslovni broj: GŽ R-7/2024).

21. Polazeći od naprijed navedenih odredaba ZR-a, KU/13 i KU/17, i činjeničnih utvrđenja, prema stajalištu ovog suda, tužitelj bi imao pravo na novčanu naknadu zbog nemogućnosti korištenja stanke samo u slučaju da je tražio slobodne dane na ime evidentiranih nekorištenih stanki koje mu tužena nije priznala, i/ili u slučaju da mu je tužena priznala slobodne dane po osnovi evidentiranih neiskorištenih stanki, ali mu nije omogućila korištenje priznatih slobodnih dana. Iako je u postupku sud utvrdio da tužitelj nije koristio slobodne dane po predmetnoj osnovi, tužitelj, sukladno pravilima o teretu dokazivanja, nije dokazao da je zatražio slobodne dane zbog neiskorištenog dnevnog odmora (stanke) kroz utuženo razdoblje odnosno nije dokazao mu tužena nije omogućila korištenje priznatih slobodnih dana po osnovi nekorištenog dnevnog odmora (stanki).

22. S obzirom na to da tužitelj nije dokazao da je tražio od tužene korištenje slobodnih dana zbog neiskorištenih stanki u utuženom razdoblju, odnosno da nije dokazao da mu tužena nije omogućila korištenje priznatih slobodnih dana po osnovi nekorištenog dnevnog odmora (stanki), po mišljenju ovog suda, nije bilo osnove za usvajanje tužbenog zahtjeva na isplatu novčane naknade na ime neiskorištenih stanki.

23. S obzirom na to da je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja zbog nepostojanja pravne osnove za usvajanje tužbenog zahtjeva na isplatu novčane naknade na ime neiskorištenih stanki, sud nije posebno cijenio nalaz i mišljenje te dopune nalaza i mišljenja vještakinje Danice Smojver.

24. Ostali priloženi dokazi i navodi stranaka nisu posebno cijenjeni jer isti nisu bili odlučni za rješavanje u ovoj pravnoj stvari.

25. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u točki I. izreke ove presude.

26. Imajući u vidu prirodu ovog spora, stanje predmeta i materijalno pravni odnos stranaka u ovom sporu, o troškovima postupka sud je odlučio primjenom članka 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda ("Narodne novine" – Međunarodni ugovori – broj 18/97., 6/99. – pročišćeni tekst, 8/99. – ispravak, 14/02., 1/06., 2/10., dalje: Konvencija) prema kojoj odredbi svaka fizička ili pravna osoba ima pravo na mirno uživanje svojeg vlasništva. Nitko ne može biti lišen svoga vlasništva, osim u javnom interesu, i to samo uz uvjete predviđene zakonom i općim načelima međunarodnog prava. Podnošenje tužbe radi realizacije prava na stanku kao jednog od temeljnih prava iz radnog odnosa, nije bilo očito neosnovano. Naime, u vrijeme podnošenja tužbe nije bilo stabilne, ustaljene sudske prakse Vrhovnog suda Republike Hrvatske, kao najvišeg suda, o pitanjima osnovanosti zahtjeva za isplatu po osnovi neiskorištenog dnevnog odmora (stanke) državnih službenika i namještenika, pa tužitelj nije trebao realno očekivati da neće uspjeti sa zahtjevom. Tužena strana u ovom sporu je država koju zastupa državno odvjetništvo, tako da nije imala prekomjerne troškove, dok bi za tužitelja koji je izgubio parnicu, bio prekomjerni teret plaćanje tuženoj državi troška u zatraženoj visini (3.200,00 EUR) koji iznos znatno premašuje iznos mjesečne plaće koja je isplaćivana tužitelju u utuženom periodu, a zasigurno i iznos mirovine koju tužitelj sada ostvaruje. Stoga je, u cilju postizanja pravične ravnoteže, odlučeno da svaka stranka snosi svoje parnične troškove.

27. Stoga je odlučeno kao u točki II. izreke presude.

28. Slijedom svega navedenog, odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Zagrebu 22. listopada 2026.

Sutkinja
Nikolina Labuhar Bazina

Dokument je elektronički potpisan:
Nikolina Labuhar
Bazina

Vrijeme potpisivanja:
22-10-2026
13:58:55

DN:
C=HR
O=OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU
2.5.4.97=#0C1156415448522D3034373535333732393739
OU=Signature
S=Labuhar Bazina
G=Nikolina
CN=Nikolina Labuhar Bazina

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU :

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana dostave iste. Žalba se podnosi ovom sudu pisano, a o istoj odlučuje nadležni županijski sud.

Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onoga dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje (čl. 335. st. 9. ZPP-a).

DNA:

1. Tužitelju po pun.
2. Tužnoj po OGDO

Broj zapisa: **9-3088f-06882**

Kontrolni broj: **039c8-288b5-645ae**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Nikolina Labuhar Bazina, O=OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski radni sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.